

Arrest

nr. 99 234 van 19 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DELVAUX en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Afghaans staatsburger geboren op 31 december 1995 en bijgevolg minderjarig, verklaart afkomstig te zijn uit het Koheband district van de Afghaanse provincie Kapisa. U verklaart Afghanistan te hebben verlaten nadat u er problemen kreeg omwille van het huwelijk van uw vader met de echtgenote van een belangrijk talib in uw regio, N.(...). Hoewel de man voor het huwelijk van uw vader reeds enige tijd was verdwenen, dook hij op tijdens een huwelijksfeest waarbij u en uw broer aanwezig waren. U en uw broer werden aangevallen waarna jullie werden opgenomen in het ziekenhuis. Uw broer overleed enkele dagen later. U kon het ziekenhuis de volgende dag verlaten en trok samen met uw moeder, zus en jongere broer naar het huis van uw grootvader. De volgende dag keerden jullie terug naar jullie eigen huis. In deze periode werden u en de rest van de familie nog steeds

in het dorp gezocht om iedereen te vermoorden. Na de begrafenis van uw overleden broer verhuisden jullie naar het huis van uw oom. Een klacht van uw moeder bij het politiehooftkwartier van het district leverde geen resultaten op. Uiteindelijk vroeg uw moeder aan uw oom om uw vlucht uit Afghanistan te organiseren, hetgeen hij deed. U verliet uw regio van herkomst in de zomer van 2011 en reisde naar België waar u op 20 november 2011 aankwam en de volgende dag een asielverzoek indiende. In het kader van uw asielverzoek legt u een kopie van een taskara en een medisch attest waaruit blijkt dat u twee littekens opliep voor.

B. Motivering

Volgens uw verklaringen verliet u uw land van herkomst omdat een invloedrijke talib u er naar het leven stond omwille van het huwelijk van uw vader met diens vrouw. Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie. U maakt evenmin een reëel risico op ernstige schade in de zin artikel 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet aannemelijk. Na uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal kan er immers geen geloof meer gehecht worden aan uw beweringen inzake uw vluchtmotieven.

Vooreerst overtuigen uw verklaringen met betrekking tot de man –N.(...)- die u en uw familie in Afghanistan naar het leven stond niet. Zo kwam u, gevraagd naar een omschrijving van de man, niet verder dan de stelling dat hij actief was voor de taliban en Pasha'i was. U stelde in dit verband verder dat hij actief was in de regio, dat hij en de Taliban de inwoners lastig vielen en dat hij banden had met mawlawi S.(...) F.(...). Concretere informatie betreffende zijn activiteiten kon u niet geven (cgvs, p.5).

Ook over de manier waarop u er was achtergekomen dat N.(...) een talib was kon u geen eenduidige verklaringen afleggen. Aanvankelijk gaf u immers aan dat u dit afleidde uit het feit dat hij samen met de taliban in een rood-witte Datsun wagen naar het dorp kwam. Aangezien andere mensen enkel met anders gekleurde Datsuns rijden zou daaruit zijn gebleken dat de man een talib was (cgvs, p.5-6). Wanneer om bevestiging wordt gevraagd van deze stelling wijzigde u echter uw bewering en stelde u – N.(...) - te hebben gekend en dat hij een talib was aangezien hij gewapend was en alleen de taliban gewapend zijn in de regio (cgvs, p.5). Verder wist u vreemd genoeg niets te vertellen over de afwezigheid en de plotse terugkeer van de man. U wist niet te vertellen waar de man in de periode waarin hij afwezig was zou hebben verbleven. Evenmin wist u te vertellen waarom hij weg zou zijn geweest of waarom hij plots terugkeerde (cgvs, p.7). In het licht van uw verklaring dat het om een van de machtigste mannen van de regio ging (cgvs, p.9), kan worden verondersteld dat zijn verdwijning in de regio werd besproken en u er zich, zeker nadat u vaststelde dat uw vader een relatie had met diens vrouw, over zou hebben geïnformeerd. Tot slot legde u tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot de relatie tussen N.(...) en S.(...) F.(...), een volgens uw verklaring voor het CGVS beroemde talib (cgvs, p.7). In de vagenlijst van de Commissaris-generaal stelde u immers dat de twee broers waren, terwijl u tijdens het gehoor stelde dat ze enkel tot dezelfde clan behoorden (cgvs, p.9). Voorgaande vaststellingen leiden ertoe dat er kan worden getwijfeld aan uw beweringen omtrent de man die aan de basis zou liggen van uw vlucht uit Afghanistan.

De geloofwaardigheid van uw beweringen wordt verder ondergraven door de vaststelling dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot de aard van de relatie tussen uw vader en de vrouw van N.(...). Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal stelde u immers dat u na een bezoek aan uw grootvader van uw vader te horen kreeg dat hij met K.(...) was gehuwd en haar als zijn tweede vrouw aanvaardde (cgvs, p.3) terwijl u in de vragenlijst van de Commissaris-generaal uitdrukkelijk stelde dat uw vader en K.(...) niet waren gehuwd (vragenlijst, punt 3.5).

Verder legde u ook incoherente en tegenstrijdige verklaringen af inzake de gebeurtenissen na het incident waarbij u en uw broer gewond raakten. Zo beweerde u voor de Commissaris-generaal aanvankelijk dat u nadat u het ziekenhuis verliet naar het huis van uw oom ging. Na de begrafenis van uw broer zou u gedurende 25 dagen, tot uw vertrek uit Afghanistan, bij uw grootvader hebben verbleven (cgvs, p.7). Later tijdens hetzelfde gehoor gaf u echter een andere versie van de feiten. U gaf aan dat u na het verlaten van het ziekenhuis gedurende één nacht in het huis van uw grootvader verbleef, vervolgens terugkeerde naar jullie huis om na de begrafenis van uw broer naar het huis van uw oom te verhuizen (cgvs, p.8). Uw relaas over de reactie van u en uw familie op het feit dat jullie ook na het incident tijdens het huwelijk nog werden gezocht is bovendien onaannemelijk. U stelde hierover steeds te zijn ondergedoken bij dichte familieleden zoals uw oom en grootvader waarvan uw belagers de woonplaatsen zouden hebben gekend (cgvs, p.7). Aangezien de woonplaats van nabije familieleden als logische zoekplaats moet worden beschouwd is het onaannemelijk dat personen die voor hun leven vrezen net daar zouden onderduiken. Over uw contacten met uw vader nadat u het ziekenhuis verliet, stelde u dan weer eerst dat u hem niet meer zag om vervolgens aan te geven dat u

hem wel nog zag aangezien hij aanwezig was op de begrafenis van uw broer (cgvs, p.7). Later tijdens het gehoor ontkende u dan weer uitdrukkelijk uw vader na het incident tijdens het huwelijk nog te hebben gezien (cgvs, p.9). Uw verklaringen over diens gedrag in de vragenlijst van de Commissaris-generaal gaan dan weer in tegen uw bewering tijdens het gehoor. In de vragenlijst liet u immers noteren dat uw vader zich raar gedroeg, met een wapen rondliep en soms 20 dagen verdween (vragenlijst, p. 3.5). Toen er op het Commissariaat-generaal werd geïnformeerd naar het gedrag van uw vader in de periode voor u voor hem het laatst zag, stelde u enkel dat hij u vroeg niet deel te nemen aan het huwelijk maar dat u niet wist of hij problemen met N.(...) vreesde (cgvs, p.8).

Na voorgaande vaststellingen kan er geen enkel geloof meer worden gehecht aan uw beweringen inzake de persoonlijke problemen die aan de basis lagen van uw vlucht uit Afghanistan zouden hebben gelegen. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire bescherming voorzien in artikel 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet worden toegekend. De door u voorgelegde kopie van een taskara houdt geen verband met de door u aangehaalde problemen zodat het de geloofwaardigheid van uw beweringen erover niet kan herstellen. Over de taskara moet trouwens worden opgemerkt dat er ernstige indicaties zijn dat het nummer ervan werd gemanipuleerd. Het medisch attest dat u voorlegde is evenmin van aard de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen aangezien het geen enkele aanwijzing inhoudt van de oorzaak van de verwondingen die erin werden beschreven.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kapisa, district Koheband, te worden beoordeeld.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit bovenvermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van het district Koheband van de provincie Kapisa een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in het district Koheband van de provincie Kapisa relatief goed is. Hoewel er volgens informatie af en toe sprake is van berrmbommen blijven gewapende incidenten zeldzaam. Er kan dan ook niet worden geconcludeerd dat er voor burgers sprake is van een reëel risico te worden geconfronteerd met een ernstige bedreiging als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Koheband van de provincie Kapisa, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Koheband actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Koheband aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich voordoet als een enig middel voert verzoeker schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag), de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 49, 49/2 en volgende, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) alsmede de uitvoeringsbesluiten voert verzoeker aan dat hij te goeder trouw in zijn verklaringen is en enkel kan aangeven dat hij bij zijn asielrelaas blijft en zijn verklaringen bevestigt en herneemt.

Verzoeker is minderjarig en ongeschoold waardoor hij niet in staat is om feitelijke gegevens in tijd en ruimte te situeren en verzoeker is zich hier pijnlijk bewust van. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erkent in zijn eigen beleidsnota van 20 februari 2010 dat niet-begeleide minderjarigen tot een bijzonder kwetsbare groep behoren met een eigen risicoprofiel. Aldus had de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de nodige voorzichtigheid aan de dag moeten leggen bij de beoordeling van het asielrelaas van verzoeker. Verzoeker blijft er echter bij dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onvoldoende rekening gehouden heeft met zijn kwetsbaar profiel als niet-begeleide minderjarige Afghaan zonder behoorlijke scholing.

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming gaat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voorbij aan de eerdere omschrijving van het conflict in Kapisa in de vermelde SRB. Zo erkent hij dat er AGE's aanwezig zijn op het terrein en de provincie Kapisa zou het toneel zijn van informele overeenkomsten tussen overheidstroepen en taliban. De SRB is aldus een beperkte tijdsopname van de toestand in Kapisa. De vermeende rust in Kapisa is enkel een uitstel van de vijandelijkheden die elk ogenblik opnieuw kunnen oplaaien. Er is dus geen enkele garantie voor de veiligheid van verzoeker in geval van een terugkeer naar Afghanistan. Het is algemeen bekend dat de buitenlandse troepen Afghanistan zullen verlaten in 2014. Alsdan zullen de AGE's een volwaardig offensief lanceren richting Kabul en zal de situatie in Kapisa allerminst veilig te noemen zijn. Het weigeren van subsidiaire bescherming op basis van gegevens in een tijdsspanne van amper een jaar is onredelijk, onzorgvuldig en schendt de algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Derhalve is de bestreden beslissing juridisch niet correct en in strijd met de motiveringsverplichting.

2.2. Ter terechtzitting d.d. 15 februari 2013 legt verzoeker volgende stukken neer: een bewijs van de verwondingen en het overlijden van de broer van verzoeker, een - naar eigen zeggen - bewijs van de behandelende arts van de broer van verzoeker, een bewijs van de verwondingen van verzoeker en een verklaring van de dorpsoudsten.

2.3. Verzoeker laat na toe te lichten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de artikelen 48, 48/2, 48/5, 49, 49/2 en volgende, 52 en 62 van de vreemdelingenwet zou schenden, terwijl de uiteenzetting van een

rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Dit onderdeel van het middel wordt aldus niet op ontvankelijke wijze aangevoerd. Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat verzoeker een schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel verder vanuit dit oogpunt onderzocht wordt.

2.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verzoekers asielaanvraag op individuele wijze onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) verzoeker geen concrete informatie betreffende de activiteiten van N. kon geven; (ii) verzoeker geen eenduidige verklaringen kon afleggen over de manier waarop hij erachter kwam dat N. een talib was, daar hij aanvankelijk stelde dit te kunnen afleiden uit het feit dat hij met een rood-witte Datsun wagen reed, maar wanneer hem om bevestiging wordt gevraagd deze stelling wijzigt en beweert N. te hebben gekend en wist dat hij een talib was omdat hij gewapend was; (iii) verzoeker niets wist te vertellen over de afwezigheid en plotse terugkeer van N., noch waarom hij zou weggeweest zijn of terugkeerde, terwijl verzoeker verklaarde dat N. één van de machtigste mannen van de regio was en aldus kan verwacht worden dat zijn verdwijning in de regio werd besproken en dat verzoeker, nadat hij vaststelde dat zijn vader een relatie had met de vrouw van N., zich hierover zou hebben geïnformeerd; (iv) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot de relatie tussen N. en S. F., een volgens zijn verklaringen beroemde talib, gezien hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken stelde dat zij broers waren, terwijl hij voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts stelde dat ze tot dezelfde clan behoren; (v) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot de aard van de relatie van zijn vader en de vrouw van N., gezien hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk stelde dat zij niet gehuwd waren, terwijl hij voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dat hij na een bezoek aan zijn grootvader van zijn vader te horen kreeg dat hij met K. getrouwd was en haar als zijn tweede vrouw aanvaardde; (vi) verzoeker incoherente en tegenstrijdige verklaringen aflegt inzake de gebeurtenissen na het incident waarbij hij en zijn broer gewond raakten, gezien hij aanvankelijk stelde dat hij nadat hij het ziekenhuis verliet naar het huis van zijn oom ging en na de begrafenis van zijn broer gedurende 25 dagen bij zijn grootvader zou hebben verbleven alvorens het land te verlaten, terwijl hij later in het gehoor verklaarde na zijn verblijf in het ziekenhuis een nacht bij zijn grootvader te hebben verbleven, vervolgens terugkeerde naar huis, om na de begrafenis van zijn broer naar het huis van zijn oom te verhuizen; (vii) het niet aannemelijk is dat verzoeker steeds onderzoek bij dichte familieleden waarvan zijn belagers de woonplaats kenden, aangezien dit logische zoekplaatsen zijn; (viii) verzoeker over de contacten met zijn vader nadat hij het ziekenhuis verliet eerst stelde dat hij hem niet meer zag om vervolgens te stellen dat hij hem wel nog zag op de begrafenis van zijn broer en later in het gehoor opnieuw uitdrukkelijk te ontkennen dat hij zijn vader nog gezien heeft na het incident op het huwelijk; (ix) verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken omtrent het gedrag van zijn vader verklaarde dat hij zich raar gedroeg, met een wapen rondliep en soms twintig dagen verdween, terwijl hij voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enkel verklaarde dat zijn vader hem vroeg niet deel te nemen aan het huwelijk, maar dat hij niet wist of zijn vader problemen met N. vreesde; (x) inzake subsidiaire bescherming de veiligheidssituatie in het district Koheband in de provincie Kapisa moet worden beoordeeld, waar verzoeker van afkomstig is en waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de

staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. De Raad stelt vast dat verzoeker nalaat concrete elementen aan te halen die de gedane specifieke vaststellingen, die allen steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze werden uitgewerkt in de bestreden beslissing, kunnen weerleggen. Hij beperkt zich immers tot het bevestigen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gegeven verklaringen en tot het uiten van blote beweringen. Verzoeker doet voor het overige echter geen enkele moeite om in te gaan op de concrete motivering van de bestreden beslissing, waarin gesteld wordt dat verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is.

Waar verzoeker wijst op zijn profiel als minderjarige, merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan verzoeker een voogd werd toegewezen die hem van begin af aan onder meer heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielprocedure. Ook werd verzoeker op 14 september 2012 op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gehoord in aanwezigheid van zijn voogd en zijn raadsman, die daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid hebben gekregen om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Bovendien werd het gehoor in kwestie afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Uit het gehoorverslag blijkt dat de dossierbehandelaar eenvoudige en duidelijke vragen stelde en dat verzoeker kennelijk kon volgen en hij de logica en de inhoud van de vragen begrijpt. Uit deze vaststellingen blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk rekening heeft gehouden met de minderjarige leeftijd van verzoeker en aldus de nodige voorzichtigheid heeft getoond bij de beoordeling van dit dossier.

De Raad ziet overigens niet in dat verzoeker door een gebrek aan een behoorlijke opleiding niet in staat zou zijn om concrete en duidelijke verklaringen af te leggen omtrent zijn leefwereld en omtrent de gebeurtenissen die hem hebben aangezet om zijn land van herkomst te verlaten. Indien de door verzoeker aangehaalde feiten daadwerkelijk hebben plaatsgevonden, kan van hem redelijkerwijs worden verwacht dat hij desbetreffende concrete, correcte en coherente verklaringen aflegt en dit ongeacht zijn leeftijd of opleidingsniveau. Verzoeker blijft desbetreffend in gebreke.

2.7. Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen.

Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Overigens kan het door verzoeker neergelegde verslag van het ziekenhuis waarin gesteld wordt dat zijn broer werd opgenomen in het ziekenhuis met brandwonden en acht dagen later overleed, hooguit aantonen dat zijn broer effectief werd opgenomen en stierf. Hieruit blijkt echter geenszins op welke manier hij aan deze verwondingen kwam. Hetzelfde kan gezegd worden over het verslag van de verwondingen die verzoeker zou hebben opgelopen. De Raad stelt daarnaast vast dat het document dat door verzoeker in zijn inventaris wordt benoemd als een 'bewijs van behandelende arts broer verzoeker', in werkelijkheid een aanvraag betreft van de vader van verzoeker aan het gemeentehuis voor een onderzoek naar de exacte sterfdatum van de broer van verzoeker. Ook hierin vindt de Raad echter geen elementen die het relaas van verzoeker ondersteunen. De verklaring van de dorpsoudsten ten slotte heeft een gesolliciteerd en subjectief karakter en werd opgesteld ten behoeve van verzoeker in het kader van zijn asielaanvraag waardoor het objectieve bewijswaarde ontbeert.

2.8. Het is overigens het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas. Gelet op het voorgaande wordt er door verzoeker geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing die allen steun vinden in het administratieve dossier en aldus door de Raad worden gehandhaafd.

2.9. Ook inzake de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus rust de bewijslast op verzoeker. In het licht van de hierboven beschreven ongeloofwaardigheid van het asielrelaas toont verzoeker niet

aan waarom hij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet loopt. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen oordeelt op basis van de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (nl. Subject Related Briefing (SRB), "Afghanistan", "*Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict*" van 15 juni 2012 en SRB, "Afghanistan", "*Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse*" van 11 juli 2012), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers uit het district Koheband in de provincie Kapisa actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit het district Koheband in de provincie Kapisa geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit genoemde informatie blijkt immers dat de veiligheidssituatie in Afghanistan nog steeds verschillend is naargelang de regio. De veiligheidssituatie in het district Koheband in de provincie Kapisa is echter relatief goed. Hoewel er volgens informatie af en toe sprake is van berrmbommen blijven gewapende incidenten zeldzaam. Er kan dan ook geconcludeerd worden dat er voor burgers actueel geen sprake is van een reëel risico om te worden geconfronteerd met een ernstige bedreiging als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker beperkt zich in onderhavig verzoekschrift tot het uiten van loutere beweringen en doemscenario's over de toekomstige evolutie van de situatie in Kapisa, zonder enige informatie bij de brengen die deze uitspraken ondersteunt. De Raad kan dan ook slechts vaststellen dat verzoeker geen concrete informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct of niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

2.10. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen die de Raad beaamt en overneemt. De beslissing staat geenszins in wanverhouding tot de motieven waarop ze is gebaseerd. Verzoeker toont niet aan dat er onzorgvuldig werd tewerk gegaan of dat met bepaalde elementen geen rekening zou zijn gehouden. Er werd geen schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel aangetoond.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF